

Trods den sidste Ordre aabnedes Døren lidt efter, og en Dame traadte uanmeldt ind. Det var Meta.

»Men, kære! . . . Kommer du her? Skal du ikke med til Mødet?»

»Jo, det var egentlig Meningen; men da min Mand og jeg kom kørende, passerede vi din Familje ved Aalehusene; og da du ikke var med paa Vognen, tænkte jeg nok, at jeg kunde træffe dig hjemme. Det foretrak jeg saa og fik min Mand til at vende. Ærlig talt du, jeg bryder mig ikke saa meget om at træffe din Svigerinde og Jægermesteren, og der er noget, jeg gerne skulde have talt med dig om. Min Mand kommer tilbage og henter mig, naar han har hørt lidt paa Talerne. — Sig mig nu blot, kommer jeg til Ulejlighed?»

»Ikke det mindste! Tværtimod! Du kommer som du var kaldet. Jeg sad netop og trængte til Selskab. Her er saa uhyggeligt. Jeg er ganske ene hjemme . . . det vil sige, her er en Tante til min Svigerinde; men hun ligger i Sengen og har faaet ondt i Maven af en Snaps Petroleum.«

»Petroleum?»

»Ja, det er en lang Historie. Den kan du faa en anden Gang. Du drikker vel en Kop Te med?»

»Tak.«

De satte sig hyggeligt tilrette i to Lænestole omkring et lille Mosaikbord, som Anretningen var